

та зародиши на разни организми, които чрѣзъ дишание и пр. се внасятъ въ организма на челоувѣка и произвеждатъ у него разни болѣсти, като трѣска и пр.

Огъ това виждаме, че трѣската влада най-много въ такива мѣста, въ околността на които се намиратъ блатата.

Трѣската (*Febris intermitens*) може да се счита като ендемическа болѣсть, която свирѣпствува лѣтно врѣме особено по басейна на Дунава, Добруджа, р. Марица, Бургасъ и пр.

Околността на Пловдивъ съ остатъците си отъ чалтиците не ни прѣдставлява по-утѣшително зрѣлище.

Въ прѣградата на Ваякѣйското езеро направили въ турско врѣме единъ прокопъ за да улеснятъ истичанието на водата изъ езерото, въ врѣме на наводнение. Въ това врѣме види се да влизатъ въ езерото млади егули отъ морето. Въ лагуните на Комакио (Италия) правятъ подобни прокопи, отъ мѣсець Февруарий до м. Мартъ, тъй щото да влѣзатъ въ лагуната малки егули, които обаче слѣдъ 5—6 години, при пущанieto имъ въ морето ловятъ.

Въ Орбителското езеро на пролѣтъ влизатъ (прѣзъ Мартъ, Априлий, Май) млади съ милиони егули.

Остерѣщний брѣгъ на Бургасъ въ посока къмъ *Поросъ*, се намира устието на Акрианското езеро. Това езеро се продължава въ сѣвероисточна посока, въ разстояние около 15 километра, и захваща пространство около 25 □ километ. Въ мѣстото, гдѣто се съединява езерото съ морето, Русите направили дървенъ мостъ.

Акрианското езеро се напоява отъ постоянно текущите води. Водите, що напояватъ Акрианското езеро, се събиратъ чакъ отъ Войнишкото Зрѣлище (Бакаджикъ). Въ мѣстата близо до устието на тѣзи води (Карабунарската рѣка и пр.) се намиратъ остатъци на свободната римска колония Девелтумъ, за която споменува Плиниусъ.

Въ околността на Бургаските езера живѣятъ разнообразни водни и блатни птици, като на пр. ненаситчета (пажерътъ), лебеди и пр.

Въ мѣстото („на Поросъ“), дѣто се съединява Акрианското езеро съ морето, живѣятъ морски кончета, морски игли, сасънка, криви раци, скаридки и пр.

Девненско езеро. — Въ Провадийската живописна доли-